

lipa kerran Hangonkylän rannikolla

kolme lasta Leena, Raul ja Zoe. Eräänä päivänä kun lapset keräsivät simpukoita, rannalla tapahtui jotain kummallista.

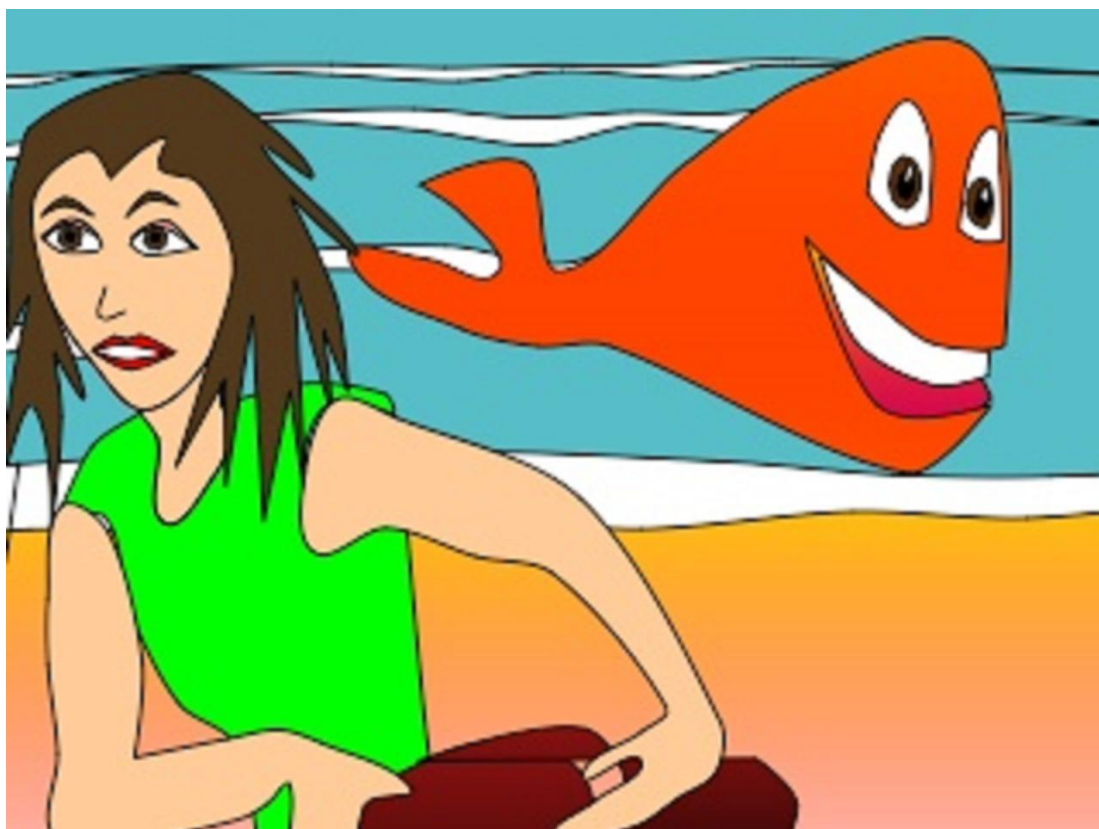
Merestä ilmestyi valas yhtäkkiä. Eikä se ollutkaan mikä tahansa valas, vaan se oli väriltään oranssi. “Katsokaa, katsokaa oranssia valasta! Se tulee tännepäin”, Zoe huusi.

Niinpä se tosiaan teki. Raulin silmät laajenivat hämmästyksestä nähdessään oranssin valaan uivan iloisesti lapsia kohti.

“Ohoi siellä, minä olen Ville”, sanoi valas hämmentyneille lapsille, “Mikäs teidät toi rannalle tänä mahtavan upeana päivänä?”

Leena vastasi epäröiden, tämähän oli ensimmäinen kerta kun hän puhui valaalle, “Äiti pyysi meitä keräämään puoli sangollista simpukoita jotta hän voisi myydä ne torilla.”

Siihen valas vastasi, “Te olette kilttejä lapsia.”

Sitten kolme lasta ja valas puhuivat pitkään kaikesta mahdollisesta.

Tuli myöhä ja koska lasten äiti olisi huolestunut, niin he kertoivat Villelle että heidän piti lähteä. Ennen lähtöä he sopivat tapaavansa Villen seuraavana päivänä samassa paikassa.

Lapset kiiruhtivat kotiin hyppien ja kirkassilmin he avasivat oven. Heidän äitinsä ja isänsä odottivat heitä.

Äiti kysyi, “Mistä te nyt noin innostuneita olette?”. Zoe vastasi, “ Äiti, äiti me näimme valaan merenrannassa. Se oli oranssinvärinen ja se osasi puhua.”

Tietenkään äiti ei uskonut sanaakaan siitä mitä Zoe kertoi ja kysyi, “Mitäs höpötystä tuo on?! Missä ovat simpukat jotka pyysin keräämään?” Leena toi sisään melkein sangollisen simpukoita. “Nuo menevät hyvin kaupaksi torilla, kiitos”, äiti sanoi. “Käykääpä nyt pesulla ja vaihtakaa pyjamat päälle. Saatte sitten mustikkamaitoa iltapalaksi.” “Nami, nami”, Zoe vastasi.

Leena sanoi, “Tänään oli jännittävä päivä. Äiti, sinun olisi pitänyt nähdä valas. Se oli kaunis ja ystävällinen. Se sanoi että ensi talvesta tulee lyhyt.”

“Nyt riittää lapset”, äiti sanoi. ”Pesulle ja sitten syömään.”

Rauli ei pystynyt olemaan hiljaa ainakaan tuntiin sen jälkeen kun hän meni sänkyyn, vaan väsytti itsensä puhumalla heidän isosta seikkailustaan joka ehkä tapahtuisi seuraavana päivänä.

Zoe oli nukahtanut ajat sitten uupumuksesta
yrittäessään pysyä Leenan ja Raulin kannoilla
kotimatalla sinä iltana.

Seuraavana aamuna lapset heräsivät aikaisin. He olivat innoissaan Villen näkemisestä uudestaan. Jokainen heistä ajatteli kuvitelleensa edellisen päivän tapahtumat.

Mutta Villestä ei näkynyt jälkeäkään. Lapset odottivat vielä minuutin mutta heidän ystävällistä valastaan ei näkynyt. Lapset olivat todella pettyneitä ja Zoe oli vähällä purskahtaa itkuun.

“Katsokaa”, Leena huudahti, “Katsokaa kallion viereen!” Vesisuihku purskahti vedenpinnan alta ja Ville nousi pintaan.

“Te olette ajoissa”, Ville sanoi hymyillen. En odottanut teitä tuleviksi vielä.”

Lapset vastasivat jännityksestä hengitystään pidätellen, “Emme millään malttaneet odottaa että näkisimme Sinut taas, Ville. Me luulimme että kuvittelimme koko jutun.”

"Haluaisitteko nähdä sellaisen paikan jossa ei ole taivasta?" "Kyllä", Rauli ja Zoe vastasivat "Eihän sellaista paikkaa voi olla olemassakaan", Rauli oli alkanut opiskella fysiikkaa koulussa ja hänestä tuntui että hän tiesi nuoresta iästään huolimatta jo aika paljon.

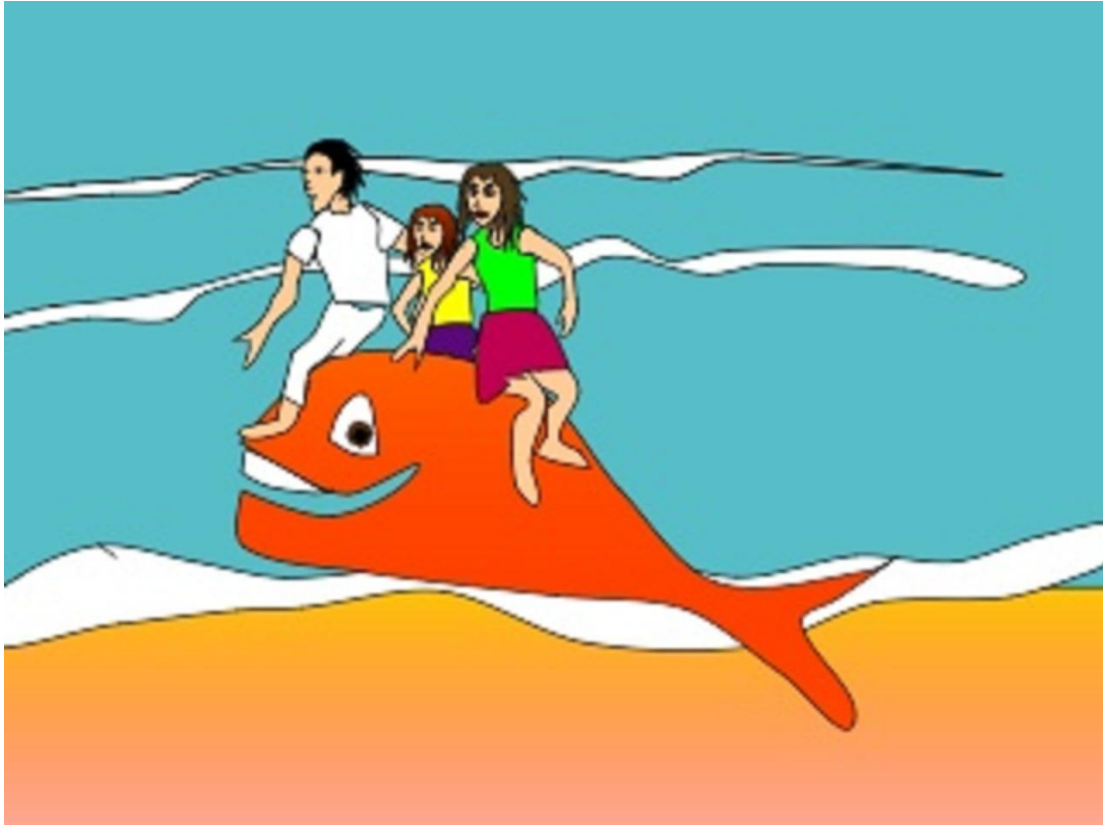
"Se on merenpohjalla missä kalat nukkuvat ja pitävät hauskaa. Jos haluatte niin voin viedä teidät sinne", Ville sanoi.

"Onko se mahdollista!?" Leena kysyi hermostuneena. "Tottakai", Ville vastasi. "Selvä", Leena sanoi, "Mutta meidän pitää olla kotona kello neljältä. Äiti odottaa meitä silloin ja olisi todella vihainen jollemme tulisi ajoissa."

"Hypätkää selkääni, niin voimme mennä yhdessä", Ville sanoi. Yksitellen lapset kiipesivät valaan selkään, Rauli ensin, sitten Zoe ja Leena joka piti kunnolla kiinni Zoesta kaiken varalta.

"Se on Skar-saaren lähellä", Ville kertoi. Ville oli rannalla ja sen piti heilauttaa pyrstöä useamman kerran päästäkseen merelle päin, koska se oli nyt tavallista painavampi.

“En ole ollut näin painava viimeksi kuin jouluaterian jälkeen”, Ville hekotti lapset selässään.

“Varokaa ettette istu hengitysaukkoni päällä”, Ville sanoi anteeksipyytävästi. “Sen reiän kautta minä hengitän nimittäin. Aina välillä imaisen merivettä ja puhallan sen ilma-aukosta ulos. Katsokaa”, hän sanoi kun vesisuihku purskahti kolmen lapsen päälle.

Lapset olivat innoissaan. Ville oli kymmenen metrin päässä rannasta ja ui hurjan taitavasti. Se näytti helpolta.

Aurinko oli kuuma ja meri hohti. "Vau, onpa kuuma!" Rauli sanoi. "Eikö ole mahtavaa?"

Pian he olivat saarella. Ville sanoi, "Tässä meidän pitää mennä veden alle." "Mutta meillä ei ole uimapukuja", Leena vastasi, "emmeikä tosiaan voi uida veden alla. "

"Ei se haittaa", Ville vastasi. "Teen teille ilmakuplan että voitte tulla kanssani merenpohjalle. Siirtykää taaksepäin, niin teen kuplan", Ville sanoi.

Ville imi mahtavan määrän vettä ja puhalsi ilma-aukon kautta oikein kovaa. Hetken päästä kupla alkoi muodostua päässä olevasta ilma-aukosta.

Kun hän oli lopettanut, niin siinä se oli, sen isompaa ei voinut ollakaan.

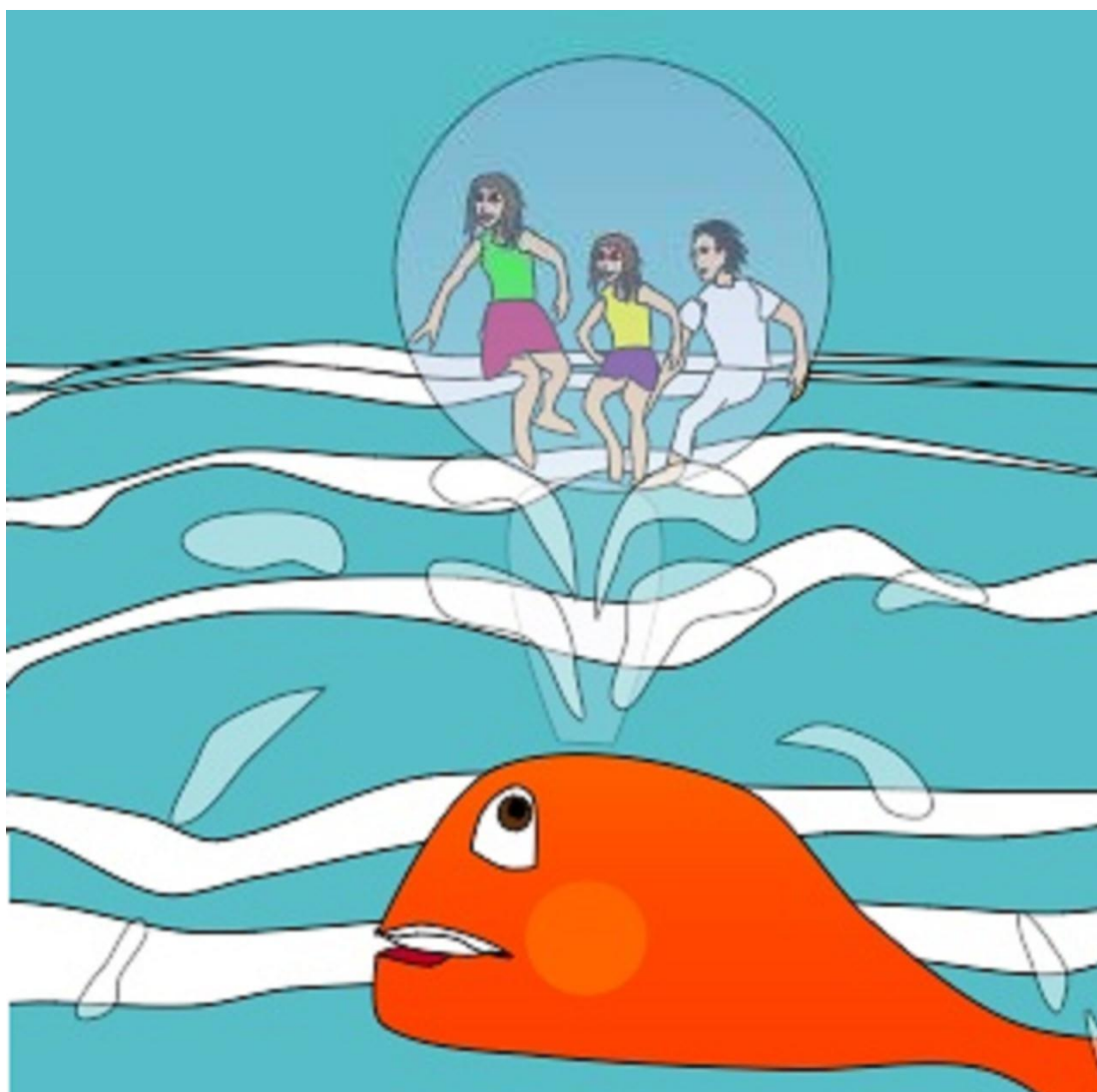
"Tulkaa sisään nyt", Ville määräsi kohteliaasti. "Miten me osaamme?" Leena ihmetteli. "Astukaa sisään vain", Ville vastasi. "Se on helppoa. Uskokaa vaan että pystytte."

Rauli yritti ensin ja niin hän pääsi kuplaan. Hän katsoi sitä hetken ja näki heijastuksensa siinä.

Hui, kuinka näytän isolta, hän ajatteli. Sitten hän painoi kätensä kuplan seinämää vasten. "Se on kuin vettä", hän sanoi.

"Yritä astua sisään", Leena ehdotti. Niin Rauli teki. Hetkessä hän oli kävellyt suoraan kuplaan. "Hauskaa!!!", Rauli huudahti.

Eipä aikaakaan kun kaikki kolme olivat sisällä kun Ville suihkaisi vettä hengitysaukostaan. Kupla nousi ylöspäin koko ajan.

"Huii", Zoe huusi. Vesisuihku katosi yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin ja kupla ja lapset hävisivät veden pinnan alle. "Katso", Rauli huusi, "me olemme veden alla". "Upeaa", sanoi Leena.

He laskeutuivat yhä alaspäin lähellään valas joka varmisti että kaikki oli tosiaan kunnossa.

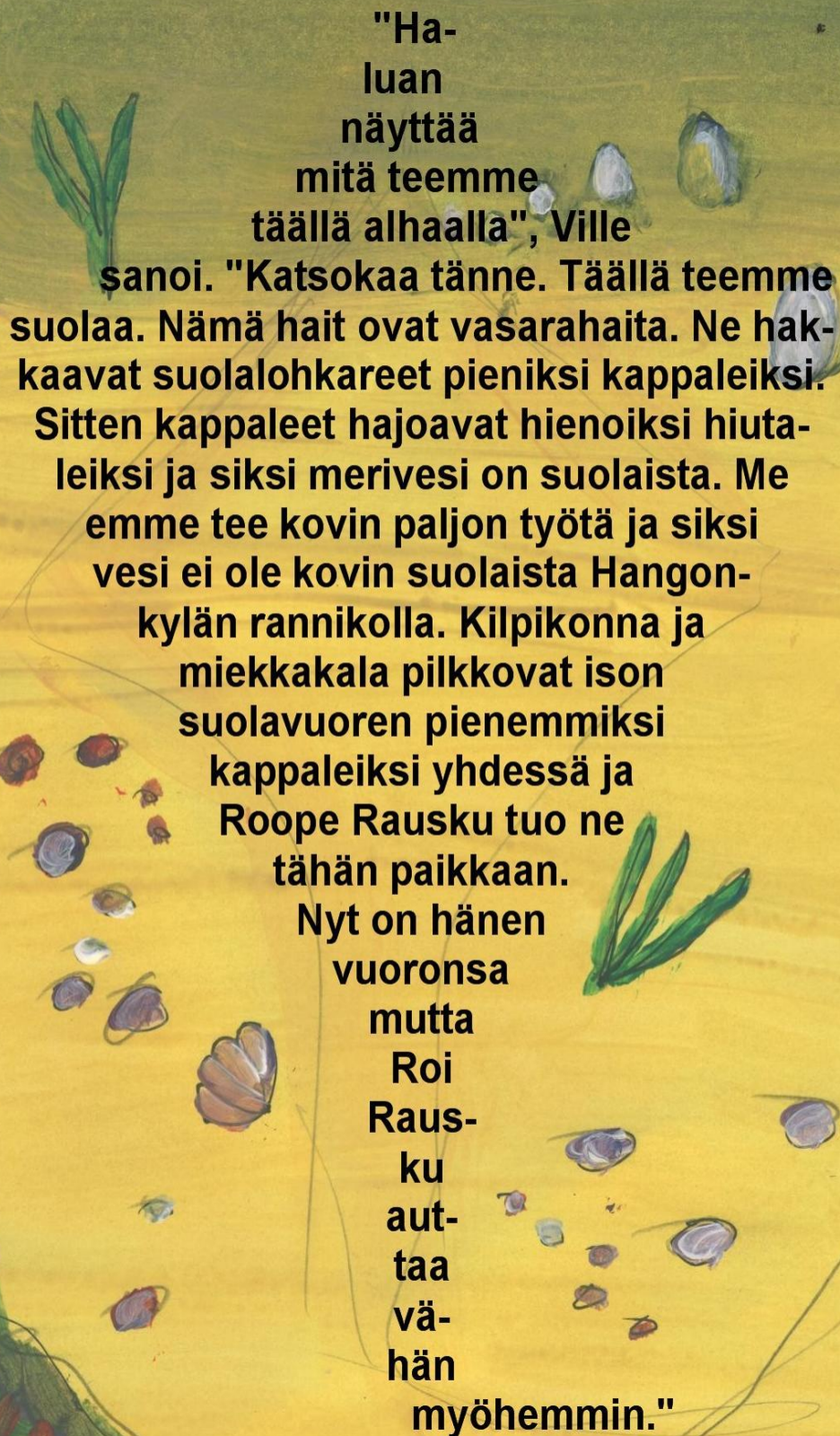
Miten mahtavan näkymän lapset näkivätkään; kaikenlaisia kaloja eikä taivasta ollut näkyvissä enää.

"Katsokaa minkävärisiä kalat ovat", Zoe kiihtyi. "Ja vaikka minkämuotoisia myös", Rauli vastasi. "Tämä on taikaa!"

Siellä syvällä meressä lapset näkivät ihmeitä: oikein syvänpunaista korallia joka oli kivikovaa: kirkaan oransseja merisaniaisen lehtiä jotka olivat kuin merilevää joka liikahti joka merivirran mukana. Siellä oli ilmapallomaista korallia joka oli pehmeää koskettaa kuin pesusieni ja merihevosia jotka roikkuivat kaislojen varsista kuin iloiset leijat.

Siniset ja valkoiset kivet koristivat merenpohjaa. Siellä täällä oli simpukankuoria ja niiden vieressä olevat kivet kimalsivat kun kalat uivat niiden läheltä. Kalat olivat tosiaan vaikka minkälaisia; seeprakalat, kultakalat ja trooppiset oranssit kalat.

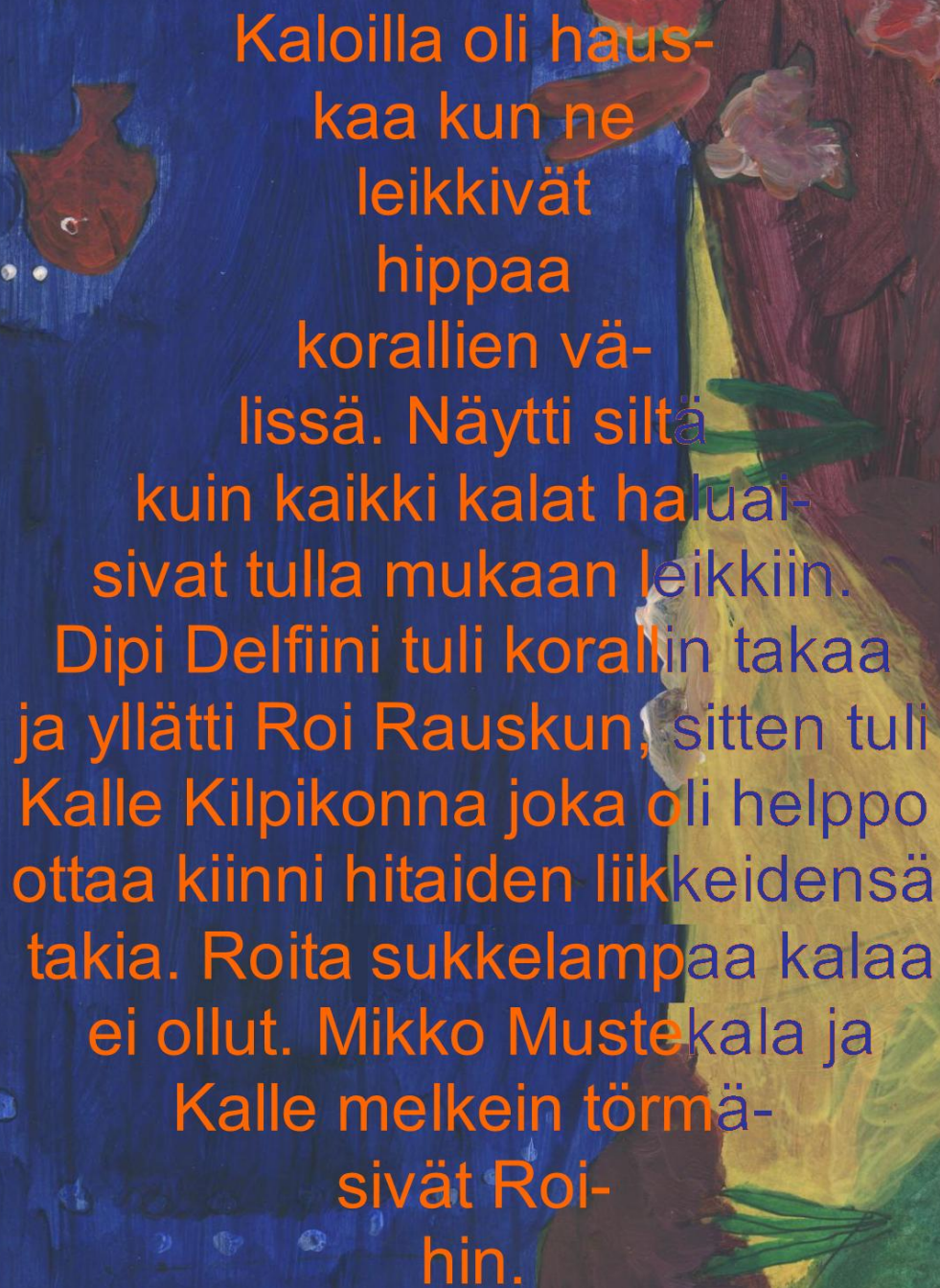

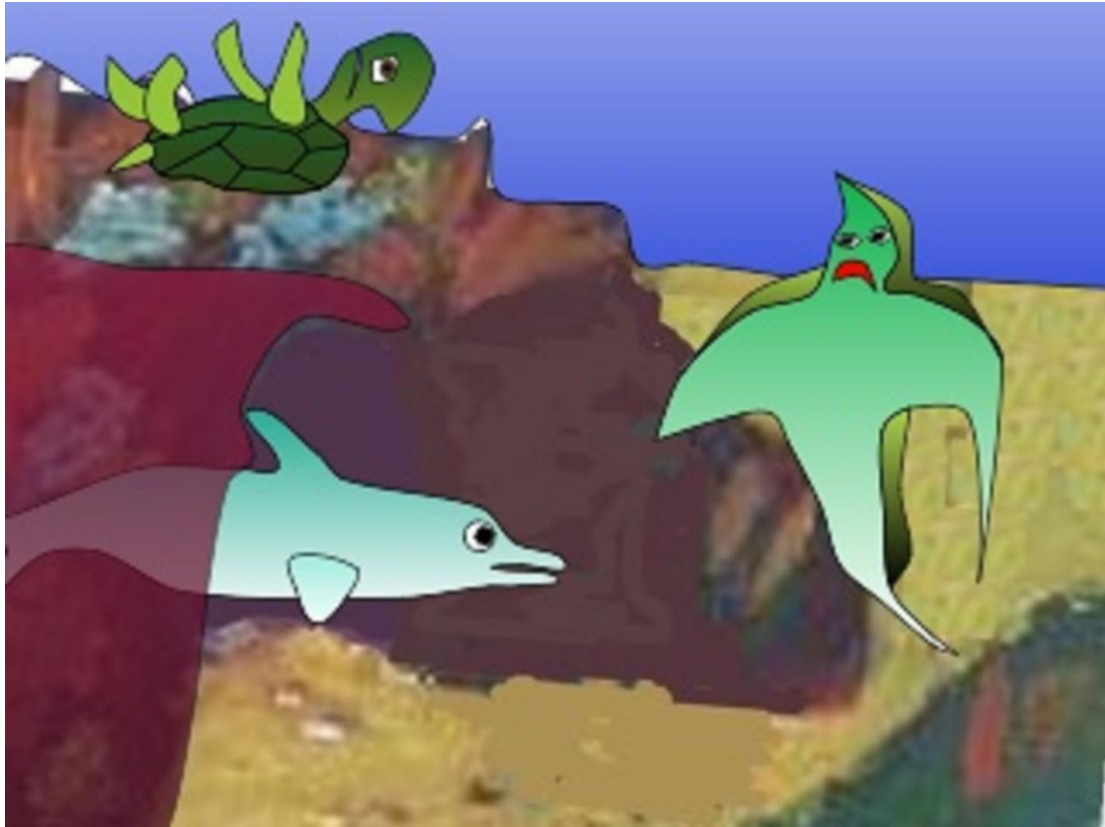
"Haluan näyttää mitä teemme täällä alhaalla", Ville sanoi. "Katsokaa tänne. Täällä teemme suolaa. Nämä hait ovat vasarahaita. Ne hakaavat suolalohkareet pieniksi kappaleiksi. Sitten kappaleet hajoavat hienoiksi hiutaleiksi ja siksi merivesi on suolaista. Me emme tee kovin paljon työtä ja siksi vesi ei ole kovin suolaista Hangonkylän rannikolla. Kilpikonna ja miekkakala pilkkovat ison suolavuoren pienemmiksi kappaleiksi yhdessä ja Roope Rausku tuo ne tähän paikkaan. Nyt on hänen vuoronsa mutta Roi Rausku auttaa vähän myöhemmin."

Suolaa murskaamassa

Kaloilla oli haus-
kaa kun ne
leikkivät
hippaa
korallien vä-
lissä. Näytti siltä
kuin kaikki kalat haluai-
sivat tulla mukaan leikkiin.
Dipi Delfiini tuli korallin takaa
ja yllätti Roi Rauskun, sitten tuli
Kalle Kilpikonna joka oli helppo
ottaa kiinni hitaiden liikkeidensä
takia. Roita sukkelampaa kalaa
ei ollut. Mikko Mustekala ja
Kalle melkein törmä-
sivät Roi-
hin.

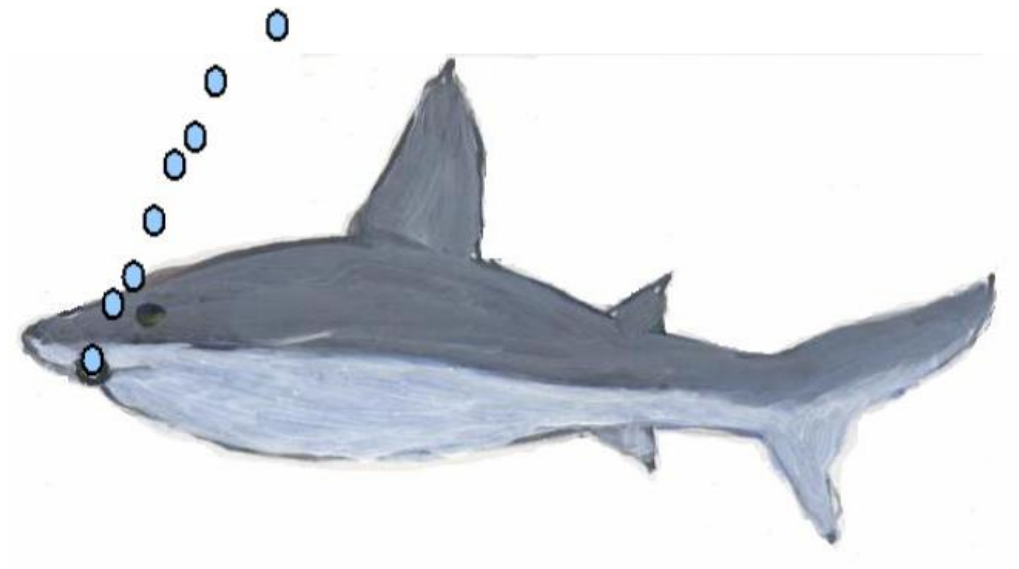

Uups!!

Tämä kalojen leikki kesti vaikka kuinka kauan. Lapset seurasivat ihmetellen meren elävien leikkiä syvyyksissä.

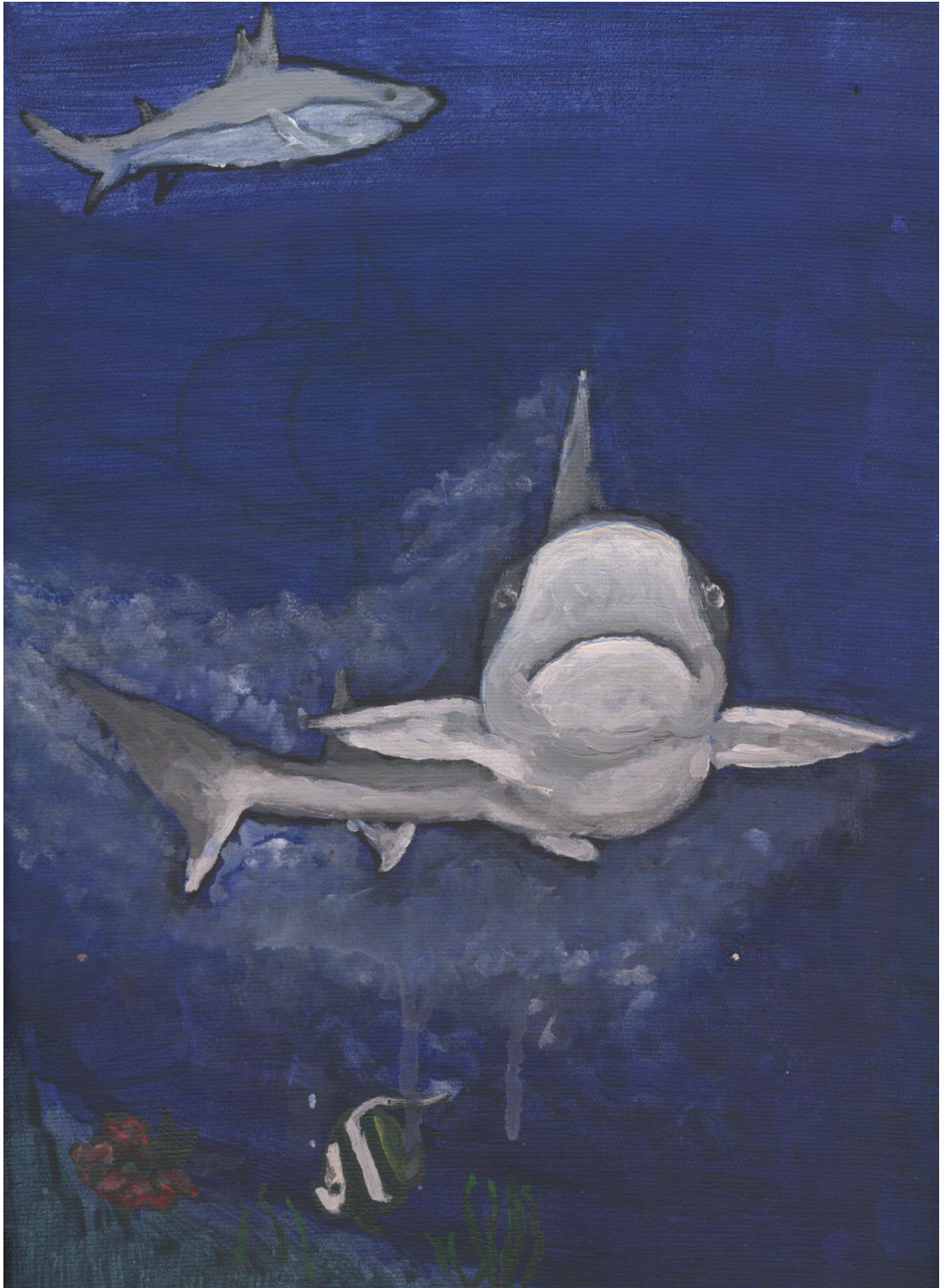
Aika meni nopeasti. Sitten yhtäkkiä meren syvyyksistä tuli kaksi valkoista haita. Vilauksessa kaikki kalat katosivat salaisiin piilopaikkoihinsa.

Harri
Haikala

nousi
pintaan
ja kysyi:

"Gulp, missä mun lounas on?"

"Gulp, missä mun lounas on!?"

Ville sanoi säikähtäneille lapsille: "Älkää olko huolissanne. On ruoka-aika. Me leikimme tätä joka päivä samaan aikaan. Pikku Mikon majatalossa on tarjolla voileipiä kaikille ."

Mutta oli melkein lastenkin ruoka-aika ja heidän piti palata kotiin pian.

"Meidän pitää lähteä nyt, Ville", Leena pyysi vastahakoisesti. "Äiti ja isä odottavat."

"Selvä", Ville vastasi. "Lähdetään kotiin nyt. Sanokaa hyvästit kaikille täällä ja voimme tulla takaisin yhdessä toisen kerran."

Niin Zoe, Rauli ja Leena sanoivat hei kaikille ja kiittivät hauska seurasta. "Miten jännää varmaan asua meren pohjassa", Rauli sanoi.

Ville kiepautti kuplan ylös pintaa kohti. He nousivat ylöspäin ja pulpahtivat pintaan.

Samassa näytti siltä kuin myrsky olisi nousemassa ja niin se tekikin nopeasti.

"Me emme ehdi kotiin ajoissa", Zoe sanoi.

"Pelkään että näin on", vastasi Ville, joka mietti kuumeisesti mitä tehdä. Toinen silmä oli kiinni ja kulmat olivat kurtussa.

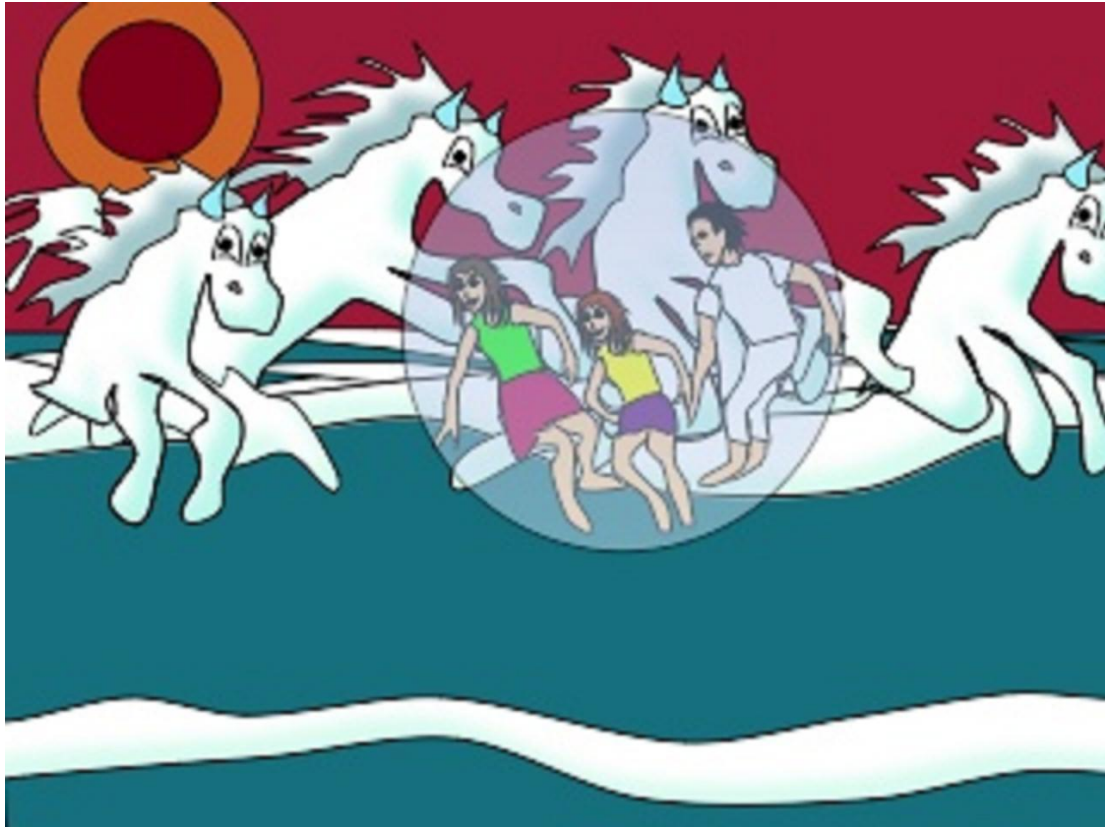
"Odottakaa hetki", Ville Valas sanoi, "Minulla on idea...!"

"Emme voi ottaa riskiä että olette kuplassa sillä se voi puhjeta kalliolle ja loukkaatte itsenne pahasti. Ette voi pysyä turvallisesti selässänikään kun aallot ovat niin isoja kuin ovat. Minä tiedän mitä tehdään", Ville sanoi iloisesti, "Kysytään aalloilta jotka ovat kuin valkoisia hevosia voisivatko ne saattaa teidät vaarallisten karien ohitse turvallisesti rannalle."

Samassa Ville päästi kimakan vihellyksen joka kantautui monta merimailia meren alla.

Melkein heti sen jälkeen valkoiset aallot kerääntyivät lasten ympärille ja olivat valmiit auttamaan lapsia. "Tämä on hurjan jännää", Zoe sanoi kuplassa. "Katsokaa noita valkoisia hevosia. Pian olemme äidin ja isän luona turvallisesti."

Aalto aallon jälkeen valkoiset hevoset huuhtoutuivat vasten jättikuplaa. Lapset pompahtelivat kuplan sisällä seinämältä toiselle.

"Minä näen meidän rantamme", Rauli osoitti rannan suuntaan.

Heti kun kupla oli perillä ja kosketti rantaa, niin se puhkesi ja lapset putosivat matalaan rantaveteen.

Zoe ja Rauli katsoivat taaksepäin ja näkivät Villen välimatkan päästä.

"Hei Ville. Kiitos retkestä", Rauli sanoi. "Toivon että vielä joskus tapaamme", Leena tuumasi huolestuneena.

"Huomenna jos haluatte", Ville sanoi. Ja niin

he tekivät. Samoin he tapasivat seuraavana päivänä ja sitä seuraavana.

Monen viikon ajan lapset menivät tapaamaan Villeä. Hän kertoi heille tarinoita kaukaisista paikoista eri puolilta maailmaa ja siitä mitä kaikkea meren alla tapahtui.

Eräänä päivänä Ville tuli, mutta tällä kerralla hän kertoi lapsille että hänen pitäisi lähteä eikä hän palaisi pitkään, pitkään aikaan. Lapset olivat hyvin pettyneitä mutta ymmärsivät että Ville halusi nähdä muitakin paikkoja ja tehdä muitakin asioita.

"Muistakaa joka kerran kun näette valkoisia aaltopäitä jotka ovat kuin hevosia, että niillä on viesti meiltä kaikilta ja meidän seikkailuistamme", Ville sanoi.

Sitten hän huiskautti pyrstöllään ja sukelsi ja se oli viimeinen kerta kun lapset näkivät Villen ollessaan lapsia. Mutta joka myrsky toi valkoiset vaahtopäät kertomaan Villestä ja hänen ystävistään. Lapset olivat aina hämmästyneitä ja kertoivat ystävilleen ihmeellisistä seikkailuista ja vielä tänäkin päivänä he puhuvat niistä.

LOPPU